

## Магични телефон

Некада давно живео је дечак по имену Јован.

Он је био снажан, паметан и врло васпитан дечак. Свако јутро када устане помогне старијима, уради домаћи задатак и крене у школу. Био је одличан ђак, који је волео шале. Јован је био срећан и насмејан.

Једног јутра, када је кренуо у школу и завршио све своје обавезе, на путу до школе случајно пронађе чудну справу за коју тада нико није чуо, а ни видео. Савио се да је подигне и она је почела да звони јако. Јован се уплашио и потрчао да се сакрије иза дрвета и посматра шта ће да се догоди. У том тренутку се појавила прелепа девојчица плавих очију, у патикама и тренерци, што је њему било јако чудно, јер су у то време девојчице носиле искључиво хаљине и ципелице.

Онако зачуђен, померио се мало, згазио на гранчицу која је пукла и пао.

У том тренутку му је пришла девојчица и рекла: „Не бој се. Ја се зovem Милица, а ти?“

Он само кроз зубе промрмља: „Јован“.

Погледао ју је уплашено. Затим девојчица извади из џепа справу и она поче да светли.

„Шта је то?“, упита Јован.

Милица slabим гласом рече: „Телефон“.

„Чему ти служи тај телефон?“

Милица му одговори: „Да позовем оне које волим, а и они тебе. Да знају где си. А можеш и да учиш уз помоћ њега“.

Јован упита: „Како нико за то не зна?“

Милица одговори: „Зато што телефон још није измишљен!“

„Како то?“, одговори Јован

Милица тужно рече: „Случајно сам упала у рупу док сам гледала у телефон и шетала улицом и одједном сам се пробудила овде, као да сам прошла кроз време“.

Гледајући је, Јован одлучи да не оде у школу и покуша да јој помогне и врати је кући. Шетајући кроз шуму и причајући, нису ни приметили да пада мрак. Јован је Милицу предложио да оду код њега кући и пробају да реше проблем ујутру када се наспавају. Тако је и било.

Јован се пробудио први. Пробудио је и Милицу и рекао јој да га одведе на место где се пробудила. Упутили су се ка шуми. Успут су певали и причали разне догoдoвштине. Када

су стигли, Милица извади телефон, на који је потпуно заборавила, из џепа и вукну: „Празан је!”

Јован је збуњено гледао и упитао: „Шта ћемо сад?”

А Милица одговори замишљено: „Мама ми је увек говорила да мање гледам у телефон и да се дружим више са пријатељима. Ево шта се десило зато што је нисам послушала!”

Јован ју је нежно загрлио и телефон је почео да светли. Следећег тренутка Милица се пробудила код куће и од среће загрли своју маму и обећа јој да више неће гледати у телефон. А што се Јована тиче, његова доброта и послушност, помогли су да реши мистерију за коју ни знао да постоји, а и да стекне пријатеља. Јован је живео срећно до краја живота, чак и без телефона.

Теодора Станковић 4-1

